KAI FRIIS-MØLLER

INDSKRIFTER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

INDSKRIFTER

INDSKRIFTER

KAI FRIIS-MØLLER

DIGTE. 1908—10. 1910.

INDSKRIFTER

UDVALGTE VERS
1910—20

AF

KAI FRIIS-MØLLER

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
M · CM · XX

OPLAG 750 EKSEMPLARER

GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KJØBENHAVN

INDHOLD

TRISTIA

LIBELLUS AMORIS

TRISTIA

Stæng Døren haardt — jeg vil i Fred mig græmme
Og mætte Sjælen med dens egen Sult.
O giv mig, Gud, hver Dag at føle fuldt,
I Ro for Gretchens altfor lyse Stemme,
Den Gru, der ruger over Faustus's Pult:
I Hjemløsheden har mit Hjerte hjemme!

FREMMED

I Lysets Land kun selvindbuden Gæst
Gik jeg som jaget over Somrens Enge;
Min Sjæl var lig en Luth med brustne Strenge,
Der vifter tonløst for den fine Blæst.

Nu er det Efteraarets gyldne Fest,
Jeg færdes i — nu er det langt om længe
Den gode Gartner ser bag Løvet hænge
En første Frugt, saa rød som Sol i Vest.

Men uden Kærlighed til Høstens Goder
Gaar jeg endnu saa fredløst længselsfuld,
Som laa mit Hjertes Hjem paa andre Kloder.

Ak, Jord, der slumrer overgydt med Guld,
Min Moder Jord, bønhør mig, hør mig, Moder,
Og lys min Skiftingsjæl i Køn og Kuld!

RAADEGAARD

Udddøde Façader og hed Asfalt
Og Staden ulystelig alt i alt —
Det var ikke den Sommer, min Længsel gjaldt.

Fabriksskorstenene ser jeg slaa
Røgvifter ud over Himlens Blaa,
Men blank er den Himmel, jeg husker paa.

Ak, Barndomssomrenes lyse Land
Med pletfri Plæner til Skovens Rand,
De Skove, der skjulte en sandhvid Strand ...

Vi var komne tilhuse ved Midnatstid,
Skovmørk var Vejen og maanehvid —
Blandt blide Minder var Hvilen blid.

Hvidt Maanelys i et hvidt Gardin
Og i Luften Duften af rene Lin,
Snehvide Lagner og hvid Stearin ...

RAADEGAARD

O Gæstekamrenes kyske Skær,
Og den lifligt duftende Luftning dèr
Fra Haven, der drømmende drog sit Vejr!

Hvor sødt med en rejsemødig Krop
At dysses i Søvn, naar det blæste op,
Af Bladesuset i Poplens Top —

Men sødest at vaagne en Morgen sval,
Igennem hvis Lydløshed sig stjal
En Islæt af sølverne Hanegal

Og puslende Lyd om det tavse Hus
Af Lugegafler i Gaardens Grus
Og ude fra Gærdet Poplens Sus ...

Hvor dragende Dagen, der laa foran
Som en pletfri Plæne, en sandhvid Strand —
Det var i min Barndoms lyse Land ...

Men, ak, for Øksen de Popler faldt —
Den Have, min tidligste Længsel gjaldt,
Blev yderligt øde, alt i alt.

Og stor er den Skade, men størst er den,
At stod de Træ'r, og jeg drog derhen,
Jeg saa dog aldrig *de* Træ'r igen ...

NOVEMBER

Det er ikke mere Byger,
Det er hele Døgn af Regn.
Nat og Dag, bestandig fyger
Regnen løs paa nøgne Hegn.

Ak, de første Løvfaldsdage,
Sølversolskin, Løv som Guld,
Lod sig længst med Vold forjage;
Sol blev Mørke, Løvet Muld.

Ramt af Storm og Slud forkom de:
Sortegraa fra Taa til Top
Staar nu Havens Træer, som om de
Alle vendte Roden op!

Staar i Søvne, fyldt med Glemsel.
Jorden slumrer, slambefængt.
Kun et aflægs Fugleskræmsel
Flakser lystigt, lig en hængt.

NOVEMBER

Hid og did i rastløs Rokken —
Saa med helt afsindig Kraft —
Som en Heks paa Vej til Brocken,
Fanget brat ved Kostens Skaft,

Raser rundt, mens Heksefesten
Hisset blev forlængst forbi;
Bønligt beder jeg til Blæsten:
„Slip det gale Væsen fri,

„For det minder mig for meget
„Om den onde Drøm, der slaar
„Vildt med Vingen i mit eget
„Hjertes visne Urtegaard.“

E TENEBRIS

Af Regn og Taarer blinde
Og martret af en tornet Vej
Opsøger mine Tanker dig,
Om du vel nogensinde

Fornam som jeg, Veninde,
Al Mørkets Gru? Ak, har du ej,
Ligbleg, til Hjerteroden bleg,
Hørt Norneskaren spinde

Din Skæbnetraad, en natlig Stund,
Hvis Stilhed, gennemtrængt af ond
Forventning, fyldte Kamret:

Dødvande, paa hvis dybe Bund
Dit fangne Hjerte hamred,
Af Rædslens Klør omklamret?

STANCER

Hvad nu jeg tænkte paa, du frygtsomt fritter;
Slet gætter du — for det laa ganske nær:
Jeg tænkte paa en Tiger bag et Gitter
Og paa en Sommerfugl i Vintervejr.

Jeg tænkte paa et Træ — stængt enligt inde
Blandt skidne Mure ved en Parks Forlis —
Der sukker Hilsner ud for alle Vinde
Til Søstrene i Planters Paradis ...

Jeg tænkte paa en Marsch for Pans Eskorte,
En Fauners og Bacchanters Jubelsang —
Udført paa et fortvivlet Pianoforte
Af en Kafépianist, hvem Nøden tvang ...

Jeg tænkte paa et Ur, som troligt dikker
Uhørt paa Bordet ved en død Mands Seng;
Jeg tænkte paa en Adelsmand, som tigger;
Jeg tænkte paa en Præst i Haandgemæng;

STANCER

Jeg tænkte paa en Majestæt i Lænker,
Ophøjet lønligt ved at styrtes ned —
Kort sagt, jeg tænkte, som jeg stadig tænker,
Paa dig og mig — og mest vor Kærlighed . . .

I STORMEN

Efter THÉOPHILE GAUTIER.

Kun spæd er vor Baad paa et Hav uden Grænse,
Til Himmels fra Havet vi kastes i Hast —
Og mod Havet fra Himlen, der intet vil ænse ...
Kom, bed nu paa Knæ ved den knækkede Mast!

En Planke er alt, der fra Graven os skiller,
Kanske skal i Aften vi sovne fortabt
Paa et isnende Leje, hvor Lynilden spiller
Paa Lagnet, Liglagnet — af Skum er det skabt!

Hjælp, Himmerigs Dronning, vor Frue Marie,
Søfareren, Døden vil tage i Favn.
Byd Blæsten at stilne, byd Dønningen tie,
Og skyd med din Finger vort Skib imod Havn.

I STORMEN

Saafremt du os frelser, vil vi dig forære
En Sølvpapirskjortel med fineste Glans
Og et Lys med Festoner — af Voks — af de svære —
Og til dit Barn-Jesus en lille Sankt-Hans!

DUERNE

Efter THÉOPHILE GAUTIER.

Hist nede ved de Dødes Mindestene
Ser du en Palme løfte slank og fri
— En dybgrøn Fjerbusk lig — de friske Grene:
Den samles Duerne mod Aften i.

Men altid ser man dem ved Dæmringstide
Som Perler fra en brusten Perlesnor
Adspredes i det Blaa — selv ganske hvide —
Saa dale mod et Tag, man ved ej hvor.

Min Sjæl er Træet, som, saa snart det kvælder,
Forfløjne Syners hvide Fuglesky
Med mægtig Vingebrusen overvælder —
Ak, for at flyve ved det første Gry.

SØRGMODIG MADRIGAL

Efter BAUDELAIRE.

Hvad er mig al søsterlig Hegnen?
Vær skøn og sørgmodig, fordi
Du forklares i Taarer som Egnen
Af Floden, — kun Blomsternes Segnen
I Regnen kan Duften befri.

Du er min, naar din Glæde dig stjæles,
Din Pande formørkes paany —
Naar dit Hjerte af Rædselen kvæles,
Naar Nydelsens Øjeblik fjæles
Af Fortidens hæslige Sky.

Du er min, naar dit Øje sig lukker
I Taarer saa hede som Blod,
Naar til Trods for, hvor blidt jeg dig vugger,
Du fyldt af Anfægtelse sukker,
Som om dit Liv dig forlod.

SØRGMODIG MADRIGAL

O Vellyst! Fra dig vil jeg vinde —
O Hymne af Dybsens Grund —
Hver Hulken, dit Hjerte har inde:
Jeg tror dine Taarer at finde
Som Perler igen paa dets Bund!

Jeg ved, at dit Hjerte, der svulmer
Af Kærlighedsvrag, er en Brand,
Som selv ikke Syndfloden dulmer, —
At dybt i din Ydmyghed ulmer
Dens Hovmod, der lystes i Ban ...

Men Elskede, før dine Drømme
Har Helvede spejlet tilslut,
Før dit Mareridt aldrig vil rømme,
Men stadig Du fabler om Strømme
Af Gift, om Dolke og Krudt,

Og aabner i Bæven for alle
Og aner Fortræd overalt
Og skælver, naar Urene falde
Til Slag, kan din Sjæl ikke kalde
Sig viet til Leden ved alt —

SØRGMODIG MADRIGAL

Og kan slet ikke, Dronning og Slave
(Thi Gru er din Kærlighed blot!)
Fylde Mørket, der minder om Grave,
Med et Skrig, ikke mer til at ave:
„Nu er jeg dig værdig, min Drot!"

BRAVADE

Jeg rejste dette Slot for mine Glæder,
Der ej er en Ynglings, men den modne Mands
Rus af forædlet Fryd for Sind og Sans,
Mens Hjertet fredlyst ler saa lidt som græder.

Om Hoben ravende min Hal betræder
Og blindt afblader mine Glæders Krans —
Lad ti Slags Glæder blegne, tifold Glans
Faar derved den, jeg regner mig til Hæder:

Min Ligegyldighed! Jeg fødtes fri
Til selv min Vin og Bolerske at kaare
Alt efter Timen, jeg vil frydes i:

Slave af sligt blev ikkun Dyr og Daare.
Fri Mand er han, der vil ej Livet vi'
Mer end et Smil — og Døden ingen Taare.

NOCTURNE PAA HAVET

Hvidt Maaneskin paa det hvide Skot
Og et Hav, som skifter i sort og graat.

Og skælvende midt i det mørke Rum
Hvidt Maaneskin paa det hvide Skum.

Jeg skimter i sortgraa Bølgebrud
Skumglimt som Skær af en ishvid Hud,

En havomkrystet Sirenekrop,
Af Bølgebjærgene løftet op

For at vige med Vandene, synke, dø
Og fødes igen af den dybe Sø . . .

O Søster derude, min Søster, min Brud,
Jeg drages imod dig, jeg drages ud —

En Drøm om din Isnen har ildnet mit Blod,
Min Brud, min Søster, det smægter jeg mod:

NOCTURNE PAA HAVET

At favne din Flygtighed, favnet haardt
Af Havet, og favnende hvirvles bort —

Tilbunds bestandigt og stadigt op
Med Bølgetop over Bølgetop . . .

DEN SORTE PORTAL

Vi ved ikke, hvorfor vi fødes,
Vi følges og ved ikke, hvor —
Vi tror, der af Skæbnen tilskødes
Os Lykke etsteds paa vor Jord . . .

At en Morgen Solrøden forgylder
For stedse den Sti, som er vor:
Et Dødsmørke Synsranden fylder ...
Det drager vi Drømmene for.

Af Laurer, af Myrter, af Roser
Oprejser vi alle som een
Bag Egne af Ørken og Moser,
Havveje og Veje af Sten,

En frelsende Port, vi kan pege
Imod paa vor Pilegrimsfærd,
Naar dens Marter gør Viljerne vege,
Og hviske: Maalet er dèr ...

DEN SORTE PORTAL

Det er dèr — det er til i de Syner,
Som driver os frem gennem Aar
Imod Dagen, der dødeligt styner
Vor Drøm — denne Dag, da vi staar,

Hvor vi drømte, Fuldbyrdelsens Palmer
Blev vore, og ser nu kun Løv
Og Blomster, der bleges og falmer
Og stødes af Foden til Støv.

Ak, Laurer og Myrter og Roser,
De raadner og er ikke mer!
Nu ser vi kun Ørken og Moser —
Nu aabner vi Øjet og ser

Bag stenede Veje og Vande,
Saa graa og saa haarde som Sten,
Et eneste Sted, vi kan lande,
Eet Pas og een Havn og kun een:

Thi styrter de straalende Porte,
Saa Hjerterne visner derved,
Uomstødelig staar dog den sorte
Portal paa den yderste Bred ...

DEN SORTE PORTAL

Gravmælet for Tusinder Sjæle!
Bag den gaar de døde tilhavs,
Bedøvet og blindt, uden Mæle —
Som de er den døv og saa tavs.

Vi skriger imod den: „Et Skræmsel
„For Taaber! Portalen er tom!“
Eller hvisker: „Dèr venter os Glemsel!“
Og tvistes med Tvivlen derom.

Vi, der ved ikke, hvorfor vi fødes,
Der følges og ved ikke, hvor —
Hvem skilles vel dèr, og hvem mødes?
Død, giv os et Vink og et Spor!

Skal de Luer mon lutres, der ulmed,
Og gyldne omfavnes af Guld,
Eller Sjælen udviskes i Mulmet,
Som Kødet forvandles til Muld?

Er alt en forsmædelig Smuldren?
Opløses vor Sjæl uden Spor
I Mørket, saa nøje som Skuldren
Forenes med Aaget af Jord?

Eller finder vi Øster og Vester
Igen bag den tavse Portal,
Og Faste, som veksler med Fester,
Og Glæde, som kvæles i Kval?

Er det derfor, vi vagtsomt forandrer
Vor Kurs under Himmelens Hvælv —
O Gud, er det derfor, vi vandrer,
For evigt at finde os selv

Paa Vandring og selve den samme,
I de selvsamme Egne paany,
Hvis Dag er en flakkende Flamme,
Hvis Nat er en drivende Sky?

*

Ingen Gud gaar os gavmild i Borgen,
For at vi, naar de Ting er lagt bag,
Som har voldet os Glæden og Sorgen
Og Lede ved Stjerner og Dag,

Gennemstraalte af Ildhimmelgløden —
Udbrændte paa Acherons Bred —
Finder Hvile i Dybet af Døden,
Omsider udødelig Fred . . .

DEN SORTE PORTAL

Ingen Frelse i Templet forjættes;
  Den evige Lampe gik ud;
Paa Altrene blegner og slettes
  De Navne, vi gav deres Gud —

Vi, der ved ikke, hvorfor vi fødes —
  Der følges og ved ikke, hvor —
Blot siger: „En Dag skal vi dødes" . . .
  Ak, Døden — er den kun et Ord?

TOPASEN

Til KAI HOFFMANN i 1911.

RUYSBROEK, en Seer og en gudvelsignet,
Hvis hele Levned var een lang Sejlads
Paa Drømmens Have, har med Dybsind lignet
Sin Guddoms Væsen ved en skøn Topas:

Blandt Ædelstene den, som dybest funkler,
Som alles Øjne spejles klarest i —
Men sønderdel den aldrig: du fordunkler
For altid al dens Ildsjæls Trylleri.

Den Drømmers Gud er død som han, der drømte;
Men synes Livet os sin egen Gud,
Det er Topasen ligt, hvis Trolddom rømte,
Ifald vi forskede dens Væsen ud.

Ak, vi er mange, der med Vold har gransket
Vor Talisman, til den blev dødsensgraa;
Hil dig, hvis Hænder løfter uforvansket
Dens gule Ædelsten imod det Blaa!

LIBELLUS AMORIS

Da Elskov bort sig svang,
Kun disse Stumper Sang
Adspredt i Luften hang
Som Dampen fra et Skib, der stod tilsøs.
Oprørsk mod Rimets Aag
Gud Elskovs eget Sprog
Har sprængt hans Levneds Bog:
Han taler kun i Taarer og i Kys . . .

BEBUDELSE

Den skarpe Vind, det vege Lys i Vest ...
Hvert Omrids bæver som et Smil af Smerte,
Og Hjertet blafrer som en Alterkerte,
Der bæres ud i Aftnens vaade Blæst ...
Den skarpe Vind, det vege Lys i Vest
Og særligt denne Sang gaar mig til Hjerte:

En gammeldags tungsindig Melodi
Forfølger mig i Havens nøgne Gange —
Den tristeste blandt hine Mørkningssange,
Som døde Slægters Elskov lever i ...
En gammeldags, tungsindig Melodi
Gør mig til Barn igen og gør mig bange.

Ak, du mit Hjerte, sig mig, hvad vi skal
Med denne Skælven midt i Aftenfreden?
I andre Aftner gød dog Vesterleden
sin Glans i dig som i et purt Krystal —
Ak, du mit Hjerte, sig mig, hvad vi skal
Med al vor Kærlighed til Kærligheden?

I EN FORAARSAFTEN

Saa kløvedes Mørket — igennem det gaar
Solforaarets Blæst som en blinkende Klinge!
Vi jubler — og ængstes, thi hvad vil den bringe
Fra Hjerte til Hjerte, den vingede Vaar?

De blodrøde Hjerter afsløres og slaar,
Som hørte de Dommedagsklokkerne klinge
I Bruset af Brisen fra Foraarets Vinge —
Ak, hvad vil den bringe, den Vaar i Aar?

Mon hun, i hvis Haand du har lagt dine Dage,
Ved mere end du, der kun ved som saa:
At, mødes I, skilles din Sjæl fra sin Klage —

Som tidt i den vaarlige Aften du saa
Højt, højt over alle de regnblanke Tage
Skyhimlene sprængt af et pludseligt Blaa!

ODE TIL VAAREN OG VENUS

Barn af den vinblaa Bølge,
O Venus med Dit Følge
Af Drømme, der fordølge
  Vor Skæbnes Usseldom —
Vi kan Din Lov fornægte,
Mens vi med Vintren fægte,
Men hvem tog Savn til Ægte,
  Naar Sol og Blomster kom?

Saa ømt skal Luften sødes
Med Blomsterduft og glødes
Af Solen, at vi nødes
  Til nu at aande frit —
Saa blidt vil Mulmet blaane
Omkring den skære Maane,
At ingen mer kan skaane
Sin Sjæl og Dig og Dit.

ODE TIL VAAREN OG VENUS

Skønt alt, vi ved og gisner,
Kun er, at alting visner,
At Døden eengang isner
  Hver med sin rappe Pil —
Endskønt Dit Smil forvitrer,
Nu knæler vi og sitrer
Livsaligt, mens det glitrer —
  O Aphrodites Smil!

Vi knæler og omklamrer
Dit Knæ, mens Blodet hamrer
Mod Hjertet, saa det jamrer
  I Pulsens Ny og Næ:
O hør os, ubestridte,
Solgyldne Aphrodite —
Højt slaar igen det slidte
  Mandshjerte mod Dit Knæ!

TILBEDELSE

Jeg har i mine Hænder det dyrebare Minde
Om hendes gode Haandtryk i Skumringen i Gaar —
Igen en Aftenstund var min Dronning min Veninde!
Men ene nu med Maanen og Stjernerne jeg staar,

Og Hænderne jeg løfter mod Himlens Lys, der brænder
Højt som i hine Aftner, da hendes Vej blev min —
Hin Vaar, som evigt varer! Jeg har i mine Hænder
Mit Liv, mit hele Liv, som et Bæger, tungt af Vin ...

Det er kun een til Ære, at denne Kalk jeg hæver,
Lyksalig, hvis de Læber, jeg løfter den imod,
Kredenser den for mig — og lyksalig, hvis de kræver
Den kastet i det signede Støv for hendes Fod!

BARCAROLE

Vi sejler i Solnedgangen
Igennem et blaaligt og blegrødt Vand.
Hør Aareslaget og Sangen
Af Nattergale i Land!

Vi ror mellem Nøkkeroser,
Kun ført af en Fugl, af dens gyldne Røst —
Den usynlige Nattergal lodser
Sikkert vor Baad mod Kyst.

Jeg griber ned i den køle
Sø, der snærer sit Blomsterbaand
Om Baaden — det er som at føle
En Havfruehaand i sin Haand ...

Hør Dagens hendøende Lyde
Og mærk dig Duften ad hver en Kant!
Tag Aarerne ind — lad os flyde
Og bryde en Blomst iblandt ...

BARCAROLE

Det mørkner, imens vi sejler
Ind under Æventyrets Ø.
Kun druknende Toner pejler
Nattetavshedens Sø.

SONET

„. . . mai d' altra donna per certo non canterò."

I hele Dage har jeg holdt mig inde,
Angst for igen at finde
Min Dame vred, om jeg kom hende nær.
Men aldrig var min vrede Herskerinde
Saa haard at overvinde
Som her i Ensomheden mit Begær!

Alt inde her erindrer mig om hende,
Endskønt hun ingensinde
I egen Skikkelse har været her:
Thi før hun selv, min søde Dødsensfjende,
Har Væggene herinde
Tidt hørt mig hviske, hvor hun var mig kær . . .

Og siden hørt min Graad, naar mangt et Minde
Uddybed Drømmene — det Bord, den Stol,
Hver Bog paa den Reol
Har set, som hun ej saa, mit Liv i hende.

SONET

Dog ude blev de Savn endmere stinde,
Saa længe Vaaren har en vild Viol,
Og Himlen har en Sol —
Alt overalt fremmaner dig — Veninde!

TIL NATTEN

Efter SHELLEY.

Staa hastig til Havs mod de vestlige Kyster,
Himmelske Nat!
Kom hid fra den taagede Hule i Øster,
Hvor Dagen igennem du sad forladt
Og væved de Drømme af Angst og Lyst,
Som gør dig grufuld og rig paa Trøst —
O nærm dig, Nat!

Indhyl dig helt i din Kappe graa
Og dit Stjerneskær!
Over Dagens Øje dit Haar udslaa
Og kys hende, til hun har tabt sit Vejr,
Saa drag gennem Verden og lad din Haand
Gaa hen over alt med en Valmue-Vaand —
Jeg venter dig her!

Den Gang jeg vaagned og saa det gry
Jeg sukked mod dig!
Da Duggen saa maatte for Solen fly

TIL NATTEN

Og Middagens Brand gjorde Blomsten bleg,
Og Dagen sænked sig træt mod Vest,
Dog nøled endnu som en ukær Gæst —
Jeg sukked mod dig.

Din Broder, Døden, har raabt mig an:
Søger du mig?
Og Søvnen, hvis Blik er et sløret Vand,
Har summet som Bien paa Somrens Vej:
Vil du, jeg bygger hos dig mit Hjem?
Søger du mig? — Men jeg svarede dem:
Nej, ikke dig!

Døden vil komme, naar du er død,
snart, for snart —
Søvnen vil komme med Dagens Glød —
Det er om en Gave af bedre Art,
Jeg beder til dig, du elskede Nat —
O nærm dig hastig og sænk dig brat,
Kom snart, — snart!

EPITHALAMIUM

Jeg vil have dig hos mig i en af Sommerens Nætter,
Besidde dit Legemes Højder og daanende Sletter
Af Fibrer, der blideligt dirrer som Duernes Struber —
Elske dig ind i dit Legemes Fuger og Gruber!

Mærke din Hvidhed med Kyssenes Kølvand af Rødme,
Blande min Ild i dit Blod som en Sot og en Sødme —
Dybt i dit Skød vil jeg sænke mig, Bølge paa Bølge,
Til mættet du hviler som Vand, der har Skatte at dølge.

Til matte og segnede hen, uden Trang — uden Aande —
Vi føler, at Hjerterne vokser i vellystig Vaande
Og fyldte af Ømhed forløses i hemmelig Bløden:
Beruselsens Efterhøst, dejlig og dunkel som Døden!

LAD OS LEVE, LESBIA

Efter CATULLUS.

Lad os leve, Lesbia, lad os elske —
Lad os ikke regne for værd en Øre
De knarvorne Oldinges vise Præken.
Solen kan gaa ned for paany at stige:
Vi, naar først vort stakkede Lys er slukket,
Faar den evige Nat at sove ud i.
Giv mig tusinde Kys og derpaa hundred,
Derpaa tusinde til, saa andre hundred,
Saa igen et Tusind, igen et Hundred …
Saa, naar Gang paa Gang vi har talt til Tusind,
Lad os da vort Regnebræt rent forvirre,
For at ej en Skurk skal se ondt til os to,
Skinsyg ved at vide, hvor tidt vi kysses.

CUM REGNAT ROSA

Frugtblomsterne har tabt de hvide Blade;
De blaa Syrener blegner allevegne,
Og Gyldenregnens Guld faar Støvets Lød.
Nær er den Stund, da Vaarens Værk fuldbyrdes,
Og Rosen raader sødt for Somrens Rige.
Men stakket som den lyse Sti, der fører
Fra Vaar til Sommer, er den brede Vej,
Der fra Midsomren skraaner bort mod Høsten.

Dog, naar det sidste røde Bær forbløder
I Vintrens første Sne, vil Sommersolen
Til evigt Liv genfødes i mit Væsen,
Som selv den skænked Livets Evighed!

I dette Foraar Kærligheden fyldte
Mit Hjerte fra dets Rod og indtil Randen,
Som Rosen — gennembævet af en Andagt,
Hvis Ømhed hver ny Solskinsdag uddyber —
Fyldes til Svulmen af sin Modnings Sødme.

DU FAAR EJ LOV AT GAA

Efter ROBERT BRIDGES.

Du faar ej Lov at gaa.
Kan al vor Elskov dø saa brat?
Og gøres op som saa:
Et Kys — og saa Godnat?
Du faar ej Lov at gaa.

Du faar ej Lov at gaa.
Om dine Ord din Gerning køs,
Som Søndenblæst kan slaa
Af Akset Kernen løs —
Maaske jeg lod dig gaa.

Du faar ej Lov at gaa.
Om Solen var ej vor Drabant
Og kunde ej formaa
At sondre Løgn fra sandt,
Maaske jeg lod dig gaa.

DU FAAR EJ LOV AT GAA

Du faar ej Lov at gaa.
Husk, Sommernattens Stjernehær
Med tusind Øjne saa
Os to hinanden nær?
Hvor tør du fra mig gaa?

Du faar ej Lov at gaa.
Har ej vi to paa Maanen skændt,
Der mon saa sent opstaa
Og kun saa kort er tændt —
Og skulde du saa gaa?

Du faar ej Lov at gaa.
Husk, Vaarens Blomster uforsagt,
Skønt brudt som Knopper smaa,
Besegled sødt vor Pagt.
Du kan ej fra mig gaa.

Du faar ej Lov at gaa.
Jeg holder dig med faste Baand:
Du bød Farvel — og, aah!
Din Haand er i min Haand
Og faar ej Lov at gaa.

TRE AASYN

Du, som jeg elsker, sig mig, hvem du er
Af alle dem, du skiftevis kan være —
I kære Aasyn, vis mig det blandt jer,
Som helt er hende, er min Hjertenskære!
Du, som jeg elsker, sig mig, hvem du er!

Fremmaner jeg dit Ansigt, ser jeg tre,
Kun deri ens, at de er alle dine
Og hvert af dem guddommeligt at se:
Tre skønne Kalke, fyldt med tre Slags Vine,
Der volder Attraa, Lyst og varig Ve ...

Et Ansigt lig en kuldskært lukket Blomst,
Der tager kysk sin Vellugt i Forvaring;
Eet lig en heftig Vaarens Atterkomst,
En gylden, øm og flygtig Aabenbaring!
Det tredie er som en forstenet Blomst ...

4*

TRE AASYN

Fra Kirsbærtræet klædte sig i Hvidt,
Og Somrens første Nattergale jubled,
Blandt disse Aasyn søgte jeg om dit —
Salig og sorgfuld har jeg søgt og grublet,
Fra Kirsbærtræet klædte sig i hvidt.

De hvide Blomster blev til røde Bær;
Fra Nattergalens Krat naar Krageskrig mig —
End, skønne Syner, spejder jeg blandt jer,
Og end mit Hjerte spørger angstfuldt: *„Sig mig,*
„Du, som jeg elsker, sig mig hvem du er!“

TIL AFSKED

Efter SWINBURNE.

Lad os gaa bort, min Sang — hun hører ej.
Lad os tilsammen frygtløst gaa vor Vej,
Og vær nu tavs; din Tid har været inde,
Men endt er alt, som fryded dig og mig:
Hun elsker ikke, som vi elsker hende.
Nej, sang vi end med Englerøst, ak nej,
        Hun hørte ej.

Lad os kun bryde op — hvad vil hun vide?
Lad os gaa bort mod Havet som den stride
Sandfyldte Blæst, for hvad kan hjælpe her?
Alt hjælper intet mere, Verden vide
Er som en Taare bedsk, og bedskt især,
At skreg vi end derom, hvor haardt vi lide,
        Vil hun ej vide.

Lad os gaa hjem, gaa bort — hun græder ej.
Hver Dag og Drøm til Elskov ofred jeg —
Duftløse Blomster, Korn som gav ej Grøde,
Og sagde: „Grib du kun din Segl og mej."
Alt er nu mejet; se, hvert Græsstraa døde,

TIL AFSKED

Og sank end Søvnen over mig og dig,
        Saa græd hun ej.

Lad os gaa bort, faa Fred — hun elsker ikke.
Hun har ej hørt, hun ser ej Torne stikke
Vor Fod til Blods paa denne stejle Sti.
Kom hid, kom bort, kom med mig: Bedskt at drikke
Er Elskovs Hav og dybt at drukne i.
Om Himlen stod i Blomst for hendes Blikke,
        Hun elsked ikke.

Lad os forsage, gaa — hvad gør det hende?
Blev Himlen stjernefyldt indtil sin Tinde —
Saa Havet stige højt, som selv det steg,
En Maaneblomst, der lod hver Skumblomst skinne,
Og vi blev dragne med, naar Bølgen veg,
Med Haaret tungt af Vand ført bort i Blinde,
        Hvad gjorde det hende?

Lad os gaa bort, gaa bort — hun vil ej se.
Dog syng forinden een Gang til, kanske
Selv hun vil huske Ord og Døgn, der døde,
Og vende sig med Suk og faa den Spe,
At vi, vi er gaaet og borte, og alt er øde ...
Nej, om Alverden saa med Ynk min Ve,
        Hun vilde ej se.

ANADYOMENE

Efter SWINBURNE.

Vi har set dig, o Elskov, og kendt dig for skøn og for
god;
Din Flugt er en Lysning som Duernes Flugt, og din Fod
Er som Blæsten, der holder hver Havenes Strøm i sin
Magt;
Vor Jord er en Kjortel omkring dig, en føjelig Dragt.
Du er hastig og smidig og blind som en blussende
Brand;
Du har Attraaens Taarer til Følge, men Latter foran;
Og en Mand og en Jomfru gaar Side om Side med dig.
Hendes Blik er som Blikket hos Bruden, hvem Glæden
gør bleg,
Og som Duft af en bristende Blomst hendes Aande
er sød:
Men Skæbne er Navnet paa hende, og hans Navn er
Død.

For en Blomst sprang frem til vor Ve
Af Havskum og Fraaden af Blod,
Og dens Frugter er bitre af Smag,
Kun Latter og Taarer den saar,

ANADYOMENE

Og dens Blade er Vanvid og Spe,
Saa bedsk er den født uden Rod,
Oprunden af Bølgen en Dag
Uden Ympe fra Fortidens Aar.

Og Vævet af Mørke og rød
Dagning bestod ubestridt,
Og Timernes Haar var ej hvidt,
Ej Tidens Kjortel slidt sprød,
Da et Jærtegn rygtedes vidt,
At en farlig Gudinde var fød,
Og Bølgen adskilte sit Vand,
Faldt hende for Fode, gjort mild
Af Fryd ved at føde til Jord
Et kødeligt Bloster, en Brand,
Der fyldte al Himlen med Ild
Helt ud til det isnende Nord.

Og hver skrigende Fugl over Jord
Og Jorderigs Folk, der fornam
Søde, let tydede Ord,
Sungne med sødmefuld Røst,
Og i Mose, i Fjord og i Dam
De fodløse Hjorde, dèr foer,
De var fyldt af en taabelig Lyst.

ANADYOMENE

For dette var alt, som forlød:
Hun er skøn, og hun skænker kun Goder!
Alt fødtes, da hun, der er skøn
Som en skinnende Due, blev fød —
For de saa, du var Elskovens Moder,
Men saa ikke Døden, din Søn.

Ak, Moder, hvorfor blev du fød,
Netop da Stormen var stum,
Som en Blomst midt i Agrenes Skød,
En Blomst af Bølgernes Skum?
For haardt med os alle du foer,
Aphrodite, du Moder til Kiv:
Før var der dog Hvile paa Jord,
En Smule Smil i vor Graad,
En Smule Fryd ved vort Liv —
Vort Liv, der ej lignede dig,
Men var som en velberaad
Sødttalende, frugtbar Viv;
Uden Brod var vor Traa, uden Spær
Endte Døden vor tornefri Vej;
Men ved dig har vi tabt denne Lod,
Du med Kjortlen af Luer, der bær
Tung Sorg som et Bælte om dig,
Du, som brat frem af Bølgerne brød
Som af Saakornet Kornaksets Od,

ANADYOMENE

Som fra Baalet en Gnist og et Skær,
Som en Straale fra Dagningens Gløđ,
For at spalte hver Sjæl — du, en Brod
Og en Torn og et Spær til vor Død —
Hvorfor, Hvorfor blev du fød?

Fandt du da Pinslerne faa,
Moder, som martrer os her
Straks fra vor tidligste Færd:
Svælg foran Foden og raa
Vejrlig fra oven og svær
Tørke, blæst ned fra det Blaa,
Skibbrud fjernt fra vort Hjem,
Og Farer ved Fjorde og Skær,
Og Taarer, der baner sig frem,
Hvor Latteren taber sit Vejr, —
At du, der som Duen kan naa
Vidt paa din Vinge, Begær,
At du skulde følge paa dem,
Bylte os Elskoven paa?

Det var fejl, at du fødtes som saa:
At Døden ej fulgtes med dig,
Moder, og tydelig Frygt,
Hulken fra blottede Bryster,
Som Hænderne knuge og slaa,

Og Knæfald paa Alfarevej,
Og i Øret paa hver saa forrykt
Et Skrig som fra Riger, der ryster,
Et Raab som af Folk i et Fængsel,
En Graad af umaadelig Gru,
Og Jamren af Kvinder paa Kyster,
Som skrider for Bølgernes Kast;
Og under dig pludselig Trængsel
Af Skibe, der brydes itu,
Skarp Luft og et skærende Lys
Over Aarer og Master, som brast —
Saa Mørket og Midnattens Gys;
Braget af Vande, der staar
Haardt mod hverandre som Sværd,
Brølende Strømme og Skum,
Og Skybrud, saa Markerne raadne,
Og en Skare af Storme, saa grum
Som Ulvenes hylende Hær;
Og Frugt, som paa Grenen forgaar,
Og Fostre, i Fødselen brodne,
Og Kornbrand og Hungerens Nød —
Saadan skulde du være fød.

Vi kender alt dette, men hvem
Tør sige, han dig forstaar?
Denne Lysning, der breder sig frem

ANADYOMENE

Til den yderste Bred fra dit Haar
Og dit Bryst som det brændende Skær
Mellem Solhjulet selv og de Flammer,
Der ud fra Egerne gaar?
Vil du aldrig en dødelig ynke,
Men følges med Gru og Begær,
Med flygtende Hærskarers Jammer
Og Rydning af Borge som Boder,
Mens Folkene klynke og bynke,
Og Venner fra Vennerne faldt,
Og Broderen brød med sin Broder,
Vil du helt gøre Ende paa alt?
Forbarm dig, Moder!

VENTETID

To Røster sønderriver
Min Sjæl med stadig Spot og Spe:
Den Sang af Regn, der siver
Ned i en trøstesløs Allé
Af sorte Træer i smudsket Sne,
Og Urets Suk: Maaske, maaske,
Maaske hun udebliver ...

Saa skér det, at mit Hjerte lér —
Jeg skimter fjernt en Kvinde:
Jeg knuger mine Øjne i,
At hun imens kan vinde
Tid til at blive Hende ...
Saa aabner jeg dem højt — og ser
En fremmed gaa forbi.

Og troligt Regnen driver
Ned i de nøgne Træers Allé,
Og Uret genopliver
Med spotske Suk min hele Ve:
— Jeg véd, hun udebliver ...

MORS AMORIS

Elskov er død! Hvad skal vi to nu gøre?
Hvem faar vi til at føre
Os hver sin Vej, skilt ved alt Jorderig?
Og Elskovs lille Lig,
Som vore Fingre tøver med at røre,
Hvad gør vi to med det? Hvad skal vi gøre?

Midt for min Fod, da jeg sprang dig i Møde,
Laa, ve mig! denne døde,
Det blomsterlette Lig af en, saa stærk
Til vældigt Underværk!
Smil, Barn, thi Roserne er lige røde —
Dog mellem os to ligger denne døde:

Vor Elskovs Lig; kom, læg det paa en Baare
Af Ranker, der ad Aare
Bliver en viraksvanger Katafalk!
Hans Kogger og hans Kalk
Er tømte — se, han kan ej længer saare:
Fæld Blomster paa hans Grav, men ingen Taare.

FLAMMERNE

Lyn er vor Lyst og vor Jammer,
Sprudlet af Ildskyens Yver
Ud for at lamme den raske,
Rive ham, ravende svimmel,
Ænsende alt lige lidt,
Med sig i Tartarus.

Tys — de er Tvillingeflammer,
Der sammenflettede flyver
Op fra Ildofferets Åske
Og i den høje Himmel
Vorder for evig eet
Blomstrende Stjerneblus!

LEVIA

Som hver Nat barsler med en Morgenstund,
Er os en Fryd beredt paa Sorgens Bund:
Med Rosenfingre vil en ny mild Dag
Vor Sjæl opløfte fra dens Nederlag.

EN GAMMELDAGS BALLADE OM DET NYE FORAAR

Skrevet i Kensington Gardens.

Nu trøster Vaaren os til Punkt og Prikke,
Som Barnepigen tysser paa sin Pode,
Og Solen straaler som en strunk Solsikke,
Og de smaa Fugle fløjter uden Node.
Kærtegnende den lune Luftning toede
Hvert skurvet Hjerte i balsamisk Lud,
Og bitre Tanker vendes til det gode,
Og Sol og Børn og Blomster springer ud.

Her er mit Rhodos da, her vil jeg — ligge,
(Man glemmer sin Latin, men tør formode,
I Solens Øjne skader det os ikke)
Saa ligge vil jeg her og i en Ode
Betro jer, hvad en Fugl mig nys betroede:
Det gør Fortræd ej, om paa Vaarens Bud,
Alverden aarlig taber helt sit Ho'de,
Og Sol og Børn og Blomster springer ud.

5*

EN GAMMELDAGS BALLADE

Jeg ligge vil i Sol og Solskin slikke;
Nymodens Stiklere kan veltilmode
Forsøge Hul paa Jordens Bold at stikke:
Jeg siger god for denne gamle Klode!
Man maa dog holde den en Del tilgode,
Saa længe skimlet Gren faar grønne Skud,
Og Græsset gror saa friskt, som før det groede,
Og Sol og Børn og Blomster springer ud!

ENVOI

Fyrste, forstaa, det var en fæl Unode
At sælge vor Planet med Haar og Hud,
Saa længe Vaaren følger fordums Mode,
Og Sol og Børn og Blomster springer ud!

IN ARCADIA

Over de runde Faar
(Bylter af Uld, der gaar)
Buttede Kupler staar
  Grønne og grunder,
Vendt mod det foraarsny
Blaa, hvor en skær og bly
Rødmende Lammesky
  Vældigt sig runder.

Rundeligt, rundtomkring,
Liflige runde Ting,
Lænkede Ring i Ring,
  Øjet forlyster;
Glad jeg dog Jordens Rund
Gav for at mærke kun
Runde sig mod min Mund
  Sylvias Bryster!

EPIGRAM I EN UNG DAMES POESIBOG

Betvivl ej, Chloë, mine ømme Ord,
Nu, jeg for din Skyld rent gaar fra Forstanden!
Det er for sent, i Fald du først mig tror,
Naar jeg er Fyr og Flamme for en anden . . .

INDBYDELSE TIL MIDDAG

Til AXEL JUEL

„Bene cenabis Fabulle“ ...

Skønt ej berømt som Romeren CATULLUS,
Jeg dig tilskriver nu,
O JUEL! som han sin Hjertensven FABULLUS
(Ikke berømt som du)

At bede dig en Aftenstund mig gæste,
Ej til stort Gæstebud,
Men en fortrolig Middag af de bedste
Med Vinens muntre Gud

Til Trediemand — samt (jeg har læst din Tanke,
Skamløse Menneske!)
To blonde Børn, hvis Ben er lige slanke,
Lyde og Lalage.

*

INDBYDELSE TIL MIDDAG

Eftersom „Forord bryder ingen Trætter"
Betragt mig som din Kok
Og sig mig frit, om nedennævnte Retter
Er nok og gode nok:

Østers, men aabnet saadan, at de ligger
(Du ved det, Lækkermund!)
I Laagets Hvælv, saa Saften er os sikker,
Ej paa den flade Bund.

To Tylvte Østers hver — saa Kaviaren,
Og bedst, vi dertil drak
(Svalet til otte og tredive Grader Fahren-
heit) Vinen, kaldt *Barsac*.

Nu Duft af Marv og Dild i krydret Brydning
Damper som Offerrøg
Fra Suppen, tilsat med en svag Antydning
Af Gulerod og Løg ...

En Tomt opstaar, hvor en Terrin er fjernet —
Med Spejlæg fyld det Hul!
Fint pudrede med egenhændig kværnet
Peber, saa sort som Kul!

Derpaa, vedgaar jeg, føler jeg mig fristet
(Ifald min Smag er din)
Til sukkersaltet Skinke, nænsomt ristet,
Naturligvis i Vin.

„Vin!" raller du — ja, vi bør Ganen lædske.
Tror du, jeg glemte det?
Træl! to Bouteiller af den røde Vædske,
Mærket *Chinon grillé!* . . .

En Vin, som Kypere *fausse maigre* kalder
Thi, mens den har en vis
Mine af Spædhed, fyldigt nok den falder
Paa tørstig Tungespids.

Osten fra Brie dig være anbefalet —
Saa Kaffen, tilberedt
Af Bønner, som blev baade brændt og malet,
Mens vi har spist og lét.

Mokka i klare Kopper og en Kende
Likør i klingre Glas —
Og ærligt har vi to fortjent at tænde
Vor tykke *Partagas!*

*

INDBYDELSE TIL MIDDAG

JUEL, tag til Takke pænt og lov at komme
Paa rette Tid og Sted —
Saafremt du har Sestertier i din Lomme
Til at betale med ...

Thi deri, Ven, tør jeg trods alt mig mene
Jævnbyrdig med CATUL,
At, ak, som hans *„min Pengepung alene*
„Af Spindelvæv er fuld!“

VILANELLE

Min Pibe, jeg selv og min Stok —
I Glæden saavel som i Vreden
De tre er mig Følgeskab nok.

„To er Selskab og tre er en Flok“ ...
Jamen, her er Treenigheden:
Min Pibe, jeg selv og min Stok.

Var jeg sygeligt vennesæl? Ok,
Jeg af Skade blev klog og beskeden:
De tre er mig Følgeskab nok.

Af Veninder mig skuffed en Skok,
Thi ringe kun agtes i Eden
Min Pibe, jeg selv og min Stok.

Saa Tak for Laan for den Lok,
Du sendte mig, Phyllis, forleden —
De tre er mig Følgeskab nok.

VILANELLE

Som i Livet vi udgør en Blok,
Skal vi gladeligt sammen gaa heden,
Min Pibe, jeg selv og min Stok:
De tre er mig Følgeskab nok.

JULERIM

I et Eksemplar af „Tolv gamle Julerim", skænket til et Velgørenheds-Lotteri.

Gode Herre, Frøken, Frue,
Hvo som ved min Bog skal røre,
Dette Rimværk, skønt at skue,
Skal I ogsaa laane Øre.

Tog jer overvættes Viden
End jer Bibeltro tilfange,
Lyt dog til en Tylvt af Sange,
Som for trende Sekler siden

Godtfolk sang i Julestue,
Og i Blæst og Vinterføre
Fattigfolk ved Godtfolks Døre
For en Skærv i Betlerhue ...

Det er trende Sekler siden —
Vi, der bytted Tro med Viden,
Vil dog end, at Julens Lue
Skal beskinne dem, der grue.

JULERIM

Laaner Øre! Laaner Øre!
Hvad man sagde før i Tiden,
Endnu lader det sig høre:
„Det er Jul, ihvad vi gøre!“

RONDEAU OM AMAGERTORV

Amagertorv er Aarets Ur,
Hvis Takt er Jordens Hjerteslag,
Som driver frem fra Dag til Dag
Løv, Blomst og Frugt, alt efter Tur.

O, sled dit Hjerte i sit Bur,
Fat her et sindigt Aandedrag!
Amagertorv er Aarets Ur,
Hvis Takt er Jordens Hjerteslag ...

Stands, hvor med Kysen kun til Skur
Amagermor med ferme Tag
Forhandler, tro mod Slægtens Fag,
Aarstidens danske Alnatur —
Amagertorv er Aarets Ur.

LONDON

I

Hvad jeg vil til London efter, staar jer ikke rigtig klart?
— En Forretningsrejse bare — dog af ret fordægtig
Art ...
Men, hvis I kan være tavse, skal jeg røbe den for jer:
Jeg vil rejse hjem til London for at se, hvad Klokken er:
Gyldent mod den dunkle Mur
Tindrer Parlamentets Ur
Og forvandler Vintermulmet til en dæmringsblaa Azur!

II

Jeg vil rejse hjem til London for at lystre, før jeg dør,
Ordren: *Pass along the car, please* af en bister Konduk-
tør;
Jeg har een Gang overhørt ham, saa min Pligt er aaben-
bar:
*Now I must go back to London just to pass right down
that car ...*

LONDON

Helt fra „Tuben"s Dyb og op
Til de trinde Bussers Top
Med en egenraadig Mine Millioner gaar i Trop.

III

Jeg vil rejse hjem til London for de tusind Smaatings Skyld,
Der opdufter Kæmpestaden med udødelig Idyl:
Bobby, som befaler Færdslen med et muntert *Right you are* —
Mænd, som raaber med *Cigarlights* og med *„Varlets"* og med *Star*.
Ypped to Matroner Kiv?
Saa mintro de gamle Liv
Danser nu i Fryd og Gammen til en Døvstums Positiv!

IV

Jeg vil gaa paa Bar i London med min bedste Venneflok:
Themsens værste Bundfald, skyllet ind fra Dybet af en Dok;
For en Penny Grammofonen gør vort Skibbrud mindre flovt —
Snart, som vi, vor Sorg forliser i en Flod af skummel *Stout!*

In the dark and dreary night
Look — the pub ablaze with light
Calls to all my shipwrecked shipmates: I can make you feel allright!

V

Jeg vil gaa paa Græs i London i det lyse Kensington
Som en Art forædlet Hyrde, en arkadisk Corydon;
Gaa paa Græs og snitte Fløjter af en Gren fra Livets Træ —
Hjemme i min Landsby London, hilst af Hjordens Velkomst-Mæ ...
Phyllis, du mit Dæggelam,
Højt opskørtet uden Skam,
Her din Ven med Kys du myrde, her begrav i Græsset ham.

VI

Jeg vil finde Fred i London, læsket ved den klare Klang
Af St. Clements og St. Martins og Westminsters Aftensang;
O Mirakel, naar i Mørke hvert et Kirketaarn forgik,
Og med eet saa Taagen tætner til en Regn af sød Musik!
Klingre London-Klokker, kim
Lydt i Kor jert Bim-bam-bim,
Halvt Kerubers rene Lovsang, halvt et lystigt Børnerim.

LONDON

VII

Og jeg agter mig til London for at faa min Pibe tændt
Ved en Stjerne fra min Klubkamins ildklare Firmament.
O de Englands aabne Arner med det blide, røde Blus —
Jeg maa straks afsted til London for at faa en Fidibus ...
Med sin Pibe i sin Haand
Sidder hos mig Arnens Aand,
Englands Skytsaand, kaldet baade DICKENS, LAMB og ADDISON.

VIII

Jeg vil rejse hjem til London for at møde døde Mænd,
Som til Trods for Tog og *Taxis* ufortrødent gaar igen.
Jeg et Sted i Strand skal høre Dr. JOHNSONS hvasse: *Sir* —
Og optegne al hans Talen, som det sig en BOSWELL bør.
Trøstigt mán de døde frem —
Hjemløs er man uden dem.
Jeg vil rejse hjem til London for at være kommet hjem.

SONET TIL COELIUS

Min COELIUS, de Folk, der alt fordømmer
Og vil, at vi skal vore Glæder hade —
Opstyltet staar de paa et kunstigt Stade,
Hvor selvkorsfæstede de højt sig ømmer.

Dog for en dødelig det bedst sig sømmer
At give Sorgen sit. For dobbelt glade
En Dag igen paa Bølgens Overflade
At søbe Sol — tilbunds de stærke svømmer.

Af tvende Islæt er i Livets Kerte
Den korte Væge tvundet sindrigt sammen;
Man skal ej spalte den i Fryd og Smerte:

Af disses Favntag avles Alterflammen.
Annam da begge med et ydmygt Hjerte,
Paa det, at Luen tindrer lystigt. AMEN.

INDSKRIFTER

I

Lad os prise store Mænd,
Love vore Fædre!
Alle Blus paa Altret tænd.
Hine højt at hædre!
Mester blev dog ingen Svend
Ved at tro sig bedre
End de bedste Mænd . . .

WILLIAM SHAKESPEARE

Prolog fremsagt af Hr. Nicolai Neiiendam ved Det kgl. Teaters Mindeforestilling paa Trehundredaarsdagen for Digterens Død, 24. April 1916.

I

„En fredsæl Digters Død for Sekler siden —
„En Drømmer, af hvis Liv der ej staar Glans —
„Hvo tør vel ihukomme ham, nu Tiden
„Har Svælget fuldt af Blod, mer friskt end hans?
„Nu længes Dagene, nu strænges Striden:
„Hver Fortids Dødning Nuets Dødedans
„Gør tofold død!“ — Saa taler med hinanden
Lavsind og Frygt, til Fryd for Uforstanden.

II

Dog, Tiden selv, den stakkels og den stolte,
Ved i sit Hjerte, som er idel Saar,
De stedsegrønne Laurer forbeholdte
De Tider, der med Adel genopstaar
Som evig Drøm. Ved, alt, hvad stort den voldte,
Med al dens Usseldom til Grunde gaar,
Om ej det ved en Digtersjæls Genskabelse
I Aand og Skønhed frelses fra Fortabelse.

III

Men ofte, ak, en Digter lod sig føde,
Sang sine Sange, til hans Hjerte sprang —
Knapt blev han kold, før ogsaa Sangen døde
Som en, der dør af Sorg. En sjælden Gang
Endnu et Ekko klinger os i Møde —
Endnu en enkelt, ensom Efterklang,
Hvori den glemte Fortid flakser klagende,
Fremdæmrer og dør bort med Mindedagene.

IV

Han, i hvis Navn nu skilte Verdner mødes,
Er ej af hine, hvis selvdøde Ry
Hvert Hundredaar kunstfærdig halvt genfødes
For atter bort i Hades' Favn at fly.
Nej, han er HAM, af hvem vor Tanke sødes,
Saltes og syres Døgn for Døgn paany,
Indtil hans Aand til Mindedage faar
Hver Dag i hver Mands Liv i alle Aar.

V

„Erindrings Yndlingssøn“, vor „søde Mester“,
SHAKESPEARE, hvis høje Stjerne først oprandt,
Just før Skærsomren vor Halvkugle gæster,
Fandt ogsaa Døden, som han Livet fandt,
Med Blikket vendt imod et Foraars Fester;

Og gennem alt hans Væsen Vaaren spandt
En Traad af Guld, hvis Purhed Tiden maaler:
Af trende Sekler slidt den trefold straaler!

VI

Som Perler paa den gyldne Streng han samled
Alverdens Tanker, klædt i rige Ord —
Drømme og Drifter, der fra Dybet famled
Mod Herredømmet over Folk af Jord.
Venedigs Doge staar hos Danen Hamlet
Og Skotlands Thaner hos den sorte Moor:
Saaledes mødes — paa Guldtraaden spiddet —
Vanviddet Visdom, Taabeligheden Viddet.

VII

Nu længes Dagene, og Striden strænges,
Og delt isønder er vor Verdensdel,
Og af „et blytungt Kald“ hver Sjæl betrænges —
Dog for en Dag staar Verden atter hel
I Fællesskabet om fra Daad at længes
Imod den Drøm, som er vor Arvedel:
Og Krigens Grib fraviger skræmt sin Bane —
For Skyggen blot af Avons blide Svane.

TIL PIERRE RONSARDS MANES

Over den Jord, der Dine Laurer bar,
PETRUS RONSARDUS, mørkned længst jer klare
Syvstjerne halvt for helt at aabenbare
Din Stjerne, straalende syvfoldigt klar.

Ellers jeg intet Nyt fra Jorden har;
Haardt nu som før med os mon Ares fare,
Og Venus end falbyder samme Vare,
Bitter og sød. Jo, det er sandt, RONSARD:

Da Livet fra Din Mund ej hørte flere
Hymner, saa frøs det, — mens Din Strengeleg
Omskabte Hades til et skønt Cythere;

Men saa paa Jord et Jærtegn viste sig:
Vid, Somrens Roser fik en Vellugt mere
Ved at erindre os om Vers af Dig!

ODE TIL CHRISTIAN IV

Indledningsdigt i Bogen „Det skønne Kjøbenhavn".

Ej meldte ved Drabanter,
Men bare med en Sang,
Staar her den Bys Gesandter,
Du har haft kær engang
Fremfor hver Stad, Du grunded
Og skænkede Dit Navn —
Den By, hvori Du bunded,
Din Købstad Kjøbenhavn.

Bygherre og Bygmester,
Hil Dig og dem Du bad
At efter Dine Læster
Nybygge Dig Din Stad;
Og var de udenvælske
Som Dine Taflers Vin,
I hines Værk vi elske
Kongstanken, dansk og Din!

ODE TIL CHRISTIAN IV

O Ven af ædle Sager,
  Gediegne som Dit Sind —
Hollandske Lin og Stager
  Af Englands bedste Tin,
Sindrige Sejerværker
  Og klangrigt Klokkegods —
Item berømte Mærker
  Fransk Vin og spansk derhos:

Vi, der er vant til færre,
  Kan ej opregne rapt
Hver Skat, som Du, o Herre
  Har skaffet og har skabt;
Din Huslighed — sig, har den
  Ej omspændt ens, regal,
Hint Spryd paa *Leoparden*
  Og Børsens ny Portal?

Hvad Du, skønt Helt, mon tabe
  I Krig, Du vandt i Fred
Ved kronet Kunst at skabe
  Af Lersten, Malm og Ved.
Lod Rigens Mynt Du ryge
  Og skifted Guld med Gæld,
Sund var Din Havesyge,
  Thi den var Skønheds Træl.

ODE TIL CHRISTIAN IV

Men, Majestæt, til Grunde
  Gaar Sol i Vintergraad;
Længst blev, o Rigshusbonde,
  Dit meste Husgeraad —
Skønt gjort af lødig Vare
  Og skønt stafferet snildt —
Blot lig en blæst Fanfare
  Og Vin, paa Gulvet spildt.

Dog, Murværk ved at tale,
  Naar Silke smuldrer plat,
Og til Memoriale
  Har Du os efterladt
Saa mangen myndig Bygning
  Af strøgne Sten og Tegl —
Dit Bryghus' røde Rygning
  Er Testamentets Segl.

Dit Stjernetaarn, det trinde,
  Din Børs og Din Regens
End troner her at minde
  Om Dig Din Residens.
De fører Kongetale —
  Men taler hver med sig:
Ak, Dit Memoriale
  Vi efterlever ej ...

ODE TIL CHRISTIAN IV

Bygmestrenes Bygmester,
   Se til Din Købstad nu!
Hid fra de Dødes Fester
   I Mørket rave Du —
At slaa med ærlig Sorrig
   Hver, som ej kan sit Kram:
Sæt Dig paa Rosenborrig,
   Og sæt i Blaataarn ham!

Sæt Dig paa Rosenborrig
   Og byd derfra paa Stand
I vor Tid som i forrig
   Der Folk, der Krammet kan,
(Hin udenlandsk og dansk hin)
   Mod visse Ankre fransk
Og visse Piber spansk Vin
   At bygge CHRISTIANsk!

TIL THOMAS KINGOS MANES

„Denne Kingo“ . . . hvæser Professor Habakuk.

Bisp og Psalmist, Du maa i Sandhed hvile trygt
I Mausolæet, Du af Dine Vers har bygt:
Dansk Mæles Marmelsten, i blodsprængt røde Blokke,
Opstablet til et Taarn, ej Lynnedslag kan rokke!

Selvom en vidløs Hund tør lette paa sit Ben
Ved Dit Gravmæles Fod, dets Tind dog evigt ren
Højt mod Guds Himmel blaa sig løfter ædelbaaren
Til skøn Husvalelse for hver en uomskaaren!

VAN EYCK'ERNE

Efter VERHAEREN.

Det flyvelystne Guld slaar sig ned paa Kraftens Toppe.
Tilforn paa sin hovmodige Flugt det har erkendt
Som sit dobbelte Dueslag Brügge og Gent,
Der taarned mod det Blaa deres tunge Barfredkroppe.

De tvende Stæder strakte en uensartet Magt,
Men een og samme Stolthed imod Fremtidens Stjerner —
Som VAN EYCKerne, to rene og vældige Hjerner,
Ved en dobbelt Stræben har deres Bibelkunst fuldbragt.

Hvad hver en Sjæl har drømt foran hvert et Tabernakel,
Hvad af Himlen Troen blotted for Menneskenes Blik,
Har de med deres Hænder taalmodig sat i Skik,
Paa det, at Værket blev som et roligt Mirakel.

VAN EYCK'ERNE

Det lysende Syn af et nyskabt Paradis,
Det manede de frem i Freden i det grønne;
De befolked det med Aasyn, højtideligt skønne,
Opvendte mod det straalende Lam i Lov og Pris.

Trindtom i Græssets Tæppe de blide Blomster skinner,
Smaa tætte Skove bryder den flade Sletteegn:
Det er Flandern her med alle dets Enge og dets Hegn,
I en Ramme af Tage og prangende Tinder.

Her Gud i Kalken gyder Blodstraalen, dyr og pur,
Ved Altret, midtfor rejst paa en blomsterprydet Tue;
Rundtom ham alle Pinslens Insignier kom til Skue:
Lansen, Pælen og Korset og Svampen malurtsur.

Frem mod det Sørgeskue — en Fest for hine Skarer
Der hungrer mod Henrykkelse og tørster efter Tro —
Skrider de hundred Møer og trende Konger fro,
Skrider Helgener og Helte, Profet og Korstogsfarer;

Al Kristenheden her skrider fremad gæv og gild
Fra Dybet af Aarflodernes underfulde Leje,
Med Palmegrene, plukte paa Rejsens lange Veje,
Med Panderne forklaret af Paracletens Ild.

VAN EYCK'ERNE

Og Johannes den Døber, Maria og Gudfader,
De hersker i Højden i en Guld-Polyptykon,
Og alle trende hæver en blid og rolig Haand
Til hellige, formanende og mægtige Lader.

Og lifligt Engle synger i Luftens kyske Blaa,
Medens Adam og Eva i Skyggen, bluselsrøde,
Fornemmer dobbelt tung deres brændende Brøde,
Hvis Soning ved Jesus de nu fuldbyrdet saa.

Saalunde den guddommeligt lysende Legende,
Med sin Blomstring af Fromhed, af Nidkærhed og Blo
Sin himmelske og jordiske Skønheds Overflod
Ud over Eng og Hede, Hulvej og Skove spændte.

Lig en vidtopslagen, vældig og haandmalet Bog,
Der gemmer paa de hvide eller gullige Sider
Og i sin gyldne Tekst fire Tusindaars Tider:
Hele Skabningens Drøm under Verdensaltets Aag.

Det Værk har skænket Kunsten dens klareste Klang
Som nede hist i Florens en DANTEs Bedrift —
Kun, at to flamske Navne staar her som Underskrift
Paa de asketisk rene og underskønne Sange.

RUBENS

Efter VERHAEREN.

I

En bugnende Have ligner din Kæmpekunst især —
Med Løv af Guld, Buskads af Blod og Krat af Flammer,
Hvor blandt højrøde Blomster de hvide Kvinder
brammer
Og rækker de rige Bryster mod hvert et brat Begær,

Og hidser sig op og følger, lyshaarede og store,
Silvaners og Ægipaners berusede Trop
Og Silenos selv, af Vin og af Skumring svulmet op,
Hvis drukne Trampen føles af Jorden som en Spore.

O Armenes Guirlander, o Kroppenes Buket!
De blanke og faste Flanker lig glatte, fulde Frugter,
De Lænders og de Buges Flagduge, der sig bugter,
Som nedad de runde Nakker Guldmanken bølger tæt!

7*

RUBENS

Hvadenten du saa maler Oldsagnets Amazoner,
Kvinder med Dronningkrone hvadheller Helgenkrans,
Saa har de alle danset Vellystens grumme Dans
Til Sarabandens grove og skærende Toner.

Den verdensvide Brynde, som Jorden udlod brat
Fra Skoves Dyb, der daaned for Aftenens Blæsen,
Opflammede med flyvende Gnister deres Væsen
Trindtom i skjulte Huler og skyggesorte Krat.

Omkap med Bødlen hver din Martyr, selv Gudssønnen
Synes af Blod at blomstre! Hver Muskel spændt og
krængt
Er en Klase af Kræfter, paa Korsets Bjælke hængt
Under Storme af Forbandelser, af Taarer og af Stønnen.

Ved Livet at forstørre og med det glade Spil
Af Linjer og lyse Farver dets Hjerteslag at hidse
Du skabte, hvad Rivalernes usle Hob tilvisse
Før din Tid ej i Drømme fordristede sig til.

Betvinger af Livets dybe og glødende Latter,
Gigantiske Dranker ved den uhyre Fest,
Hvor Guders Guldpokaler gik rundt fra Gæst til Gæst,
Kalke, der om Alverdens Beruselse fatter!

RUBENS

Du magted med din graadige, sanselige Mund
Dem alle i et eneste Drag tilbunds at tømme —
Og Værkerne blev til af de høje Tankestrømme,
Den evige Vin aflejred dybt i din Hjernes Grund.

II

Iblandt de Store du er ham, en sildebaaren,
Som med snarraadig Haand, men Blikket hedt af Brunst,
Opkræver først hos alle en Blomst af deres Kunst,
For at hans Værk skal rumme al Kunsten ubeskaaren.

Men hver en Skærv, du tager, erstatter du med Guld;
Du berøver Horizonten dens rige Rosenmylder,
Men har du den erobret, dit Herskervink fremtryller
I Stedet for de Blomster en Himmel, stjærnefuld.

Din Sans for Plan i Pompen anstaar Europas Troner;
Og smidig og magtfuldkommen fremtvinger du din
Smag.
I Versailles' Loft den raader endnu den Dag i Dag,
Hvor Parcerne er maled' med deres Laurbærkroner.

Den vælder og den varer for stedse frisk og varm.
Blandt Lunde og Terrasser et Stade den sig finder,
Og Nydelsens forfinede, yppige Præstinder
Har lært den til WATTEAU ved deres Elskers Arm.

Eengang den blev med eet i det skumle London borte —
I dystre Paladser, der skræmmer Solens Skær;
Den befæsted blot sin straalende Kunsts Triumfer dér,
Som en gylden Drueranke paa Mure, dødsenssorte.

Og da du vendte hjem til din gamle Fødestavn,
Allerede med din herlige Skæbnes Præg i Panden,
Stod det klart for een og hver, at du selv og ingen anden
Havde skabt, ufejlbarlig, dit evige Navn.

III

Til Bytte og til Vinding du fik den hele Hæder;
Du griber, du betvinger, du bider i din Fangst:
Naar gav en saadan Kærlighed Døden saadan Angst?
Naar har saa vild en Vælde barslet med idel Glæder?

Over dit Huses Tærskel du som en Konge steg;
Du behersker nu ej blot Verden, men hele Flanderns
Rige;
Du tog til Elskerinde dets blondeste Pige,
Der har et Navn saa gyldent som de modneste Neg.

Himmel saavel som Helved — nyt Liv du dem iklæder;
Og Englene — lig en Thyrsus af Lynild, een og hver —
Og Udyr, staalfortærende, med Tænder som Spær,
Og ude hist de storladne Hovedpandesteder.

RUBENS

Vor Frue og alle Helgen — Olympens Gudekreds,
Idyllen eller Valens vildtprustende Vove;
Land, Kilder og Bjærge og utæmmelige Skove.
Den stramme Kraft, som bag hver en jordisk Stræben
sees.

Din store Drøm for os er et Kæmpebaal at skue,
Hvis Brande du brugte til Pensel og Palet,
For at fange ind Livsaltet i et uhyre Net
Af flyvende Flammer og af favnende Lue.

Hvad gør det dig, om nu i den øre Synsrands Dunst
Et Navn, før klart og klingert, er slettet og forstummet?
Dig til Ære vil evindelig Tiden og Rummet
Genlyde af de Revner, du slog dem med din Kunst.

O fyrige Forvarer af svundne Tiders Styrke,
Du skulde aldrig føle hint Ryets Sammenbrud;
Du er forblevet stedse for aabenbart en Gud,
Til at Døden nogen Time din Tindren kan formørke.

Du sover i St. Jakob til Orglets Drønen dèr.
Din Ligsten selv erindrer os om dit Livs Paletter,
Thi en Rude, rig paa Solskin og Guld, den stadig
pletter
Med en Brandfakkels blussende røde Farveskær.

EPITAPHIUM

Efter MAURICE GAUCHEZ.

VERHAEREN ligger her; hist Flandern slagbedøvet.
O Støv af et Geni og I Stæder, strakt i Støvet,
Mind derom altid mig, at en Mand og at et Land
Til Trods for Død og Taarer og Glemslens Flyvesand,
Naar de er højt nok stegne, kan ikke nedad stige,
Thi Uendeligheden fylder vor Livsvejs Kimingsrand,
Naar Tapperhed og Retsind gør hver dens Krumning
lige.

INDSKRIFTER

II

Adskilte gror Folkenes Sind, og det skér
Dette Skel bliver skarpt som en Dolk —
Men sæt nu, at vi var et Folk ej mér,
Var vi derfor mér end et Folk?

HERALDIK

Til Mr. A. G. CHATER.

Jeg er Eenhjørningen i Englands Vaaben.
Dets Skjold er døbt i Sprøjt af alle Have:
Løven og jeg har holdt det over Daaben.

Ingen paa Jord gør Løven til sin Slave;
Dog jeg, Eenhjørningen, er mer end Løve:
Et hornet Jærtegn, der tør Himlen ave.

Højt er mit Horn, og Hærværk vil det øve —
Være et Spær til Spe for Fjendens Rækker!
Dets Od kan Slid kun slibe, aldrig sløve.

Paa hvert et Vand hver Slup som hver Tredækker
Ved, at — usét — mit Horn til alle Tider
Vædder og Bougspryd var for Englands Snekker.

HERALDIK

Kaptajn af England! lækker Skibets Sider,
Og tog forgæves du Livtag med Tørningen,
Og det mod Død og Undergang nu lider,

Og Gud ej hjalp — da hjælper jeg, Eenhjørningen.

DEN NAVNLØSE

Til Mr. EDMUND GOSSE.

11. November 1920, Toaarsdagen for Vaabenstilstanden, begravedes i Westminster Abbey en ukendt britisk Soldat, falden i Flandern.

I

Hør, trindtom Klokkereb og Trommestik man rører
Tyst i den tyste Stad for kærligt at udfri
Hin Stilheds Sjæl i den halvkvalte Melodi,
Dyb som et Suk fra Struber, Kviden sammensnører.

Igennem London By en enlig død Mand kører
Med fyrsteligste Pomp det ganske Folk forbi;
Og bag hans Baare til Westminster Abbedi
Alt Folkets Konge gaar med Øjne, Sorgen slører.

Som Kisten sænkes ned i Storheds sidste Hi,
Og Orglets Brus har fyldt med Himlen alles Ører,
Hjertet i hvert et Bryst i England stemmer i

Saa højt, at Kirkens vidtberømte døde hører
Og véd, en Fælle mér hos dem nu sættes bi,
Hvadenten mægtig Skjald hvadheller stolt Hærfører ...

II

Lyt, hver navnkundig død, og undres nu, thi han,
Hvis Ligbegængelse har vakt jer op af Blunden,
Var for Alverden blot en navnløs Menigmand.

En menig Krigsmand kun, i Flanderns Lérmark funden,
Hvor han forblødte for, at vi bevarer fri
Den Arv, som er fra jer os rigeligt tilrunden.

Jert Ry I give ham en Broders Andel i,
Thi for jert Ry han faldt, og blankt hans Blod det
tvætter!
O store Dødninge, annam ham, efterdi

Alt, hvad i lange Aar af aarelange Nætter
Adskilte Sjæle, skjult, af Angst og Sorrig led,
At ej det skal gaa tabt, med ham vi her bisætter:

Og intet Navn er stort som dennes Navnløshed!

FLANDERN

„A Flando Flander Nomen & Omen habet."

Af de flagrende Vinde fik Flanderns Rige Navn;
Det har taget Somrens Brise forelsket i sin Favn.
Af Græs og grønne Blade dufter Blæsten.
Det har taget Somrens Brise med Ømhed til sit Bryst
Og for Bruset af dens Byger opladt sit Skød med Lyst—
Nu blæser det med Blomsterstøv i Flandern.

Af de flagrende Vinde fik Flanderns Rige Sind:
Sprang Somren af dets Leje, blidt lod det Vintren
ind —
Nu nejer alt, som lever, sig for Blæsten.
Det har blottet ømt sin Blusel for Storm af Øst og Vest,
Under Frostens Kys det barsled med Julens Frydefest—
Sødt kimer nu Sangklokkerne i Flandern.

Forført af Sus, der synger om Fred paa Jorderig,
Blev det Krigens Storm til Vilje, indtil det laa som
Lig —
Der er en Lugt af Blod i Natteblæsten.

FLANDERN

Lydt klaged sig hver Klokke, til den blev slagen stum,
Og Valens Brag alene opfyldte Himlens Rum;
Og Flammerne de flyver over Flandern.

Det blev Krigens Storm til Vilje og gennemtrængt
af Død —
Saa rysted det den rasende Elsker af sit Skød!
Hør, Sejrens Klokke runger gennem Blæsten.
O Flandern, Blæstens Datter og Bolerske og Viv:
Af en Dødsorkan besvangret har du genfødt vort Liv!
Rødt blomstrer nu det Blod, som flød i Flandern.

Brügge i Februar 1919.

NORDEN

Hæderen brødes med Skammen
  Paa vort Europas Val;
De tog et Livtag sammen
  Henover Bjerg og Dal.
Tønder for Verdensflammen
  Blev baade Hytte og Sal.

O men i Lys af de Luer
  Klart som ej før ved Dag
Nordiske Øjne skuer,
  Lutret for lave Nag,
Norden kun skilt som i Stuer
  Under eet Fædrenetag.

Skilt som en ædel Kirke
  I Kor og Skib og Kapel:
Bøge og Fyrrer og Birke

NORDEN

Bærer den Kirkes Tjæld —
Tærsklen er Danevirke,
Taarnet er Dovrefjæld.

Hæderen brødes med Skammen
Paa vort Europas Val.
Vældigt har Verdensflammen
Hærget i Hytte og Sal —
Smelted i Norden sammen
Hjerter fra Bjærg og Dal!

HANVED

Fra mit Exil som Barn hinsides Havet,
Før jeg det første Ord (paa Engelsk) staved,
Jeg husker grant et blegt, rustplettet Billed,
Paa Hædersplads i Dagligstuen stillet:
En lav, lang Længe, tækket tykt med Straa —
Og HANVED stod der prentet fint derpaa.
Om Barndomsaar og alt, som maatte svinde,
Det Billed var et dyrt og helligt Minde
For Moder i Udlændigheden, men
For mig var dette DANMARK, simpelthen.

Saa hørte jeg om Hanved Præstegaard
En Saga, smertende af Danmarks Saar —
Om Tyskernes Indtog, og et trofast Tyende,
Som talte Tysk, men følte med de flyende,
Og i Kirkens Taarn, paa Trods, ved Midnatstid
Hejste de Danskes Flagdug, rød og hvid ...
— Jeg hørte om en tung Kaleschevogn,
Som sindigt kørte ud af Hanved Sogn

8*

HANVED

Et blomstrende Læs purunge, blonde Piger;
Mens Hestene pruster, og mens Hjulet skriger,
Tavse de kører Flensborg By forbi
Paa Flugten til et nørrejydsk Provsti,
Tilvogns i dagevis og i alt Slags Vejr,
Af Vagter standset; paa hvert barsk: „Hvem dér?"
Svared' Hans Kusk, saa punktlig som et Urværk:
„Det er Hanvedpræsten, Pastor Friis'es Fuhrwerk" ..
— Jeg hørte om Bedstefa'r, den Fredens Mand,
Der i Tro paa Gud og England lejed rolig
I Hovedstaden blot en Sommerbolig:
I syvogfyrre Somre vented han ...

Somrene randt; og længst er begge døde,
Præsten og Provsten; selv af disse søde
Ungpiger er — af Ælde — død et Par ...
Slægt fulgte Slægt. Jeg, hines Efterkommer,
Ser gry i denne Vinter Slesvigs Sommer,
Ser Danmark atter vorde, hvad det var ...
Halvthundred Aar lød Jyllands Klagetone:
„Aa, jeg er blevet som en Blomsterkrone,
„Der raat afrives fra sin Stilk og Rod
„Og Taare for Taare drypper bort sit Blod ..."
Klar Sol omsider spreder Mismods Taage:
Ved Slesvigs kære, nære Atterkomst
Skal lifligt heles Jyllands brudte Blomst!

HANVED

For Hanved Kirke dages Danebroge,
Højt løftet af Haabet i de dødes Hær:
O hør, de døde kalder fjernt og nær —
De døde, som faar intet Hvilested,
Før vi har regnet deres Røster med!
Vid, det er grufuldt i sin Grav at bløde —
Fri dem for det, hils fra de danske døde
Og sig de visne, vise Mænd, at end
For os er Hanved Danmark, simpelthen!

Hør Slesvigs Time slaar paa Verdens Urværk!
Danmark, din Time slaar! Hør det og se:
Højt flagende Haab blev al de slagnes Ve,
Det flygtende Køretøj en stolt Stridskærre!
Saa lad da ingen valen Visdom spærre
De danske Vejen hjem til Hanved Sogn,
Sydvest for Flensborgportens jydske Murværk —
Sydpaa nu haster Pastor Friis'es Fuhrwerk,
De sejrende dødes Triumfatorvogn!

November 1919.

ALLE DANSKES DAG

Skrevet i England i Foraaret 1920 i den Tro, at Genforeningen var umiddelbart forestaaende.

I

Over vaargrøn Vang, i det lyse Blaa,
Gaar blegrødt blussende Skyer.
Med Blæsten, der puster dem østerpaa,
Min Hilsen til Danmark jeg flyer:
O kys mit Land paa dets Flammeflag
Og syng for mit Land, o Brise,
Paa Dagen, som er alle Danskes Dag,
Et Vers af saa dansk en Vise:

„Vi ville eengang vel komme paa Fod
„Som vi have førre været;
„Vi ere vel rykte dog ikke fra Rod,
„Ej heller ganske fortæret.
„Vi ville end vel i Danmark.“

II

O Vestenbrise, som gaar tilsøs
  Med Vaaren under din Vinge,
Ad kortere Vej kan i Dag mit Kys
  Til Danebroge du bringe —
O Skyer, der skrider paa Himlens Blaa
  Som stateligt svømmende Svaner,
Vil i Dag med Bud I til Danmark gaa,
  I finder det, før I det aner!

For vi ere komme igen paa Fod,
  Som vi have været førre:
Forenede atter som Blomst med Rod
  Blev Sønder-Jylland og Nørre!
    Vi ville end vel i Danmark.

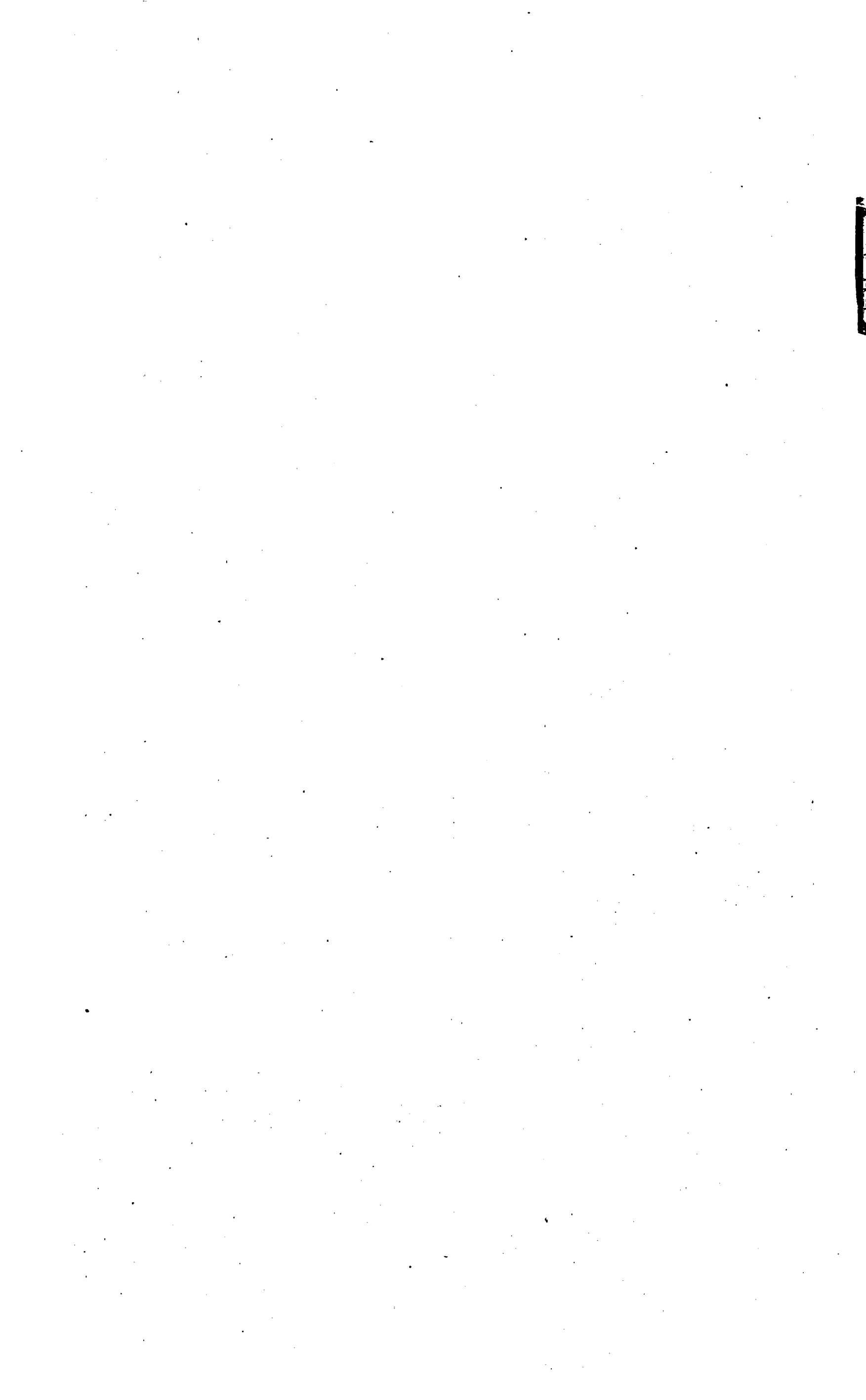
III

O skinnende Skyer og friske Blæst,
  Som sejler med Sol paa Danmark,
Jer fragtede Danskere langt i Vest
  Med Længsel mod Danmark, Danmark!
Thi løft vore Farver, hvor før de fløj,
  At Vaaren befæstes i Danmark —
O syngende Vinde fra Vester, føj
  Et Vers til Visen om Danmark:

ALLE DANSKES DAG

Os hjalp de fremmede Folk paa Fod,
Som fremmede trued os førre.
End huer det Øksen ved Træets Rod
At hugge Sønder fra Nørre;
Thi lader os fatte vort eget Mod
Og gøre det stærkt og større!
Vi ville end vel i Danmark.

GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KØBENHAVN

